

Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος Ἀναστάσεως
ὕπ' ἀριθμ. 713

Α Λ Ε Ξ Ι Ο Σ

Ἐπίσκοπος καί Μητροπολίτης
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικαίας

Πρός τόν ἱερό κλῆρο καί τόν φιλόχριστο λαό
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

*«Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν,
ἄδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς
τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν...»*

(ὕμνος ζ' ὠδῆς)

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἡ **Χαρά** τῆς **Ἀναστάσεως** εἶναι ἡ **μόνιμη ὑπαρξιακή συγκίνηση**, ἡ ὁποία πλημμυρίζει τήν ὑπαρξή μας. Ὑπάρχουν κι ἄλλες χαρές στόν κόσμο, ἀλλά ἔχουν περιορισμένη διάρκεια καί πολύ συχνά δέν ἀνταποκρίνονται στήν πραγματικότητα, καταντώντας ὑποτιθέμενες χαρές καί ἀπόρροιες ὄνειρικῶν καταστάσεων, πού σπάνια ἐπιβεβαιώνονται.

Ἡ **Χαρά** τῆς **Ἀναστάσεως** τοῦ Χριστοῦ μας εἶναι χαρά τῆς θεμελίωσης τῆς Ζωῆς τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Εἶναι ἡ χαρά τῆς ἐγγύησης ὅτι δέν ζοῦμε “*σάν τήν καλαμιά στόν κάμπο*”, ἀλλά ἡ ἐδῶ σύντομη ζωή μας εἶναι πρόδρομος μιᾶς ἀτελεύτητης ζωῆς, κοντά στόν Οὐράνιο Πατέρα, μέ τή συνοδεία τῶν Ἀγίων Του. Αὐτή τήν ὑπέροχη ἀλήθεια μᾶς ἐγγυᾶται ἡ Ἀγία μας Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας εἵμαστε μέλη, μέ κεφαλή τόν Κύριο.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ προχριστιανικοῦ κόσμου ζοῦσαν μέσα στό σκοτάδι τῆς ἀμφιβολίας καί τῆς ἀπόγνωσης. Αὐτή τήν τόσο σκοτεινή ἀτμόσφαιρα περιγράφουν οἱ φιλόσοφοι, οἱ ποιητές, οἱ ποικίλοι στοχαστές τῆς ἐποχῆς. Ὁ Γάλλος διανοούμενος Σατομπριάν (1768-1848) ἔγραψε κάποτε ὅτι «*άν καθυστεροῦσε λίγο ἀκόμη ὁ Χριστός νά ἔλθει σάν ἄνθρωπος θά ἔβρισκε τό πτώμα τῆς ἀνθρωπότητας*».

Ὁ Ἱερός Ὑμνογράφος τοῦ σχετικοῦ Κανόνα περιγράφει τή **Χαρά** τῆς **Ἀναστάσεως**, ἐνισχύοντάς την μέ τή διαβεβαίωση ὅτι πηγάζει ἀπό τήν καινούρια πραγματικότητα ὅτι νικήθηκε ὁ θάνατος καί ξηλώθηκε ὁ ἄδης. Μέ αὐτό τό νέο δεδομένο ἀρχίζει μιά καινούρια βιοτή, μιά ἄλλη ζωή, **ζωή χαρᾶς καί ἐλπίδας**, μέ τήν πίστη ὅτι ἡ ἐδῶ πρόσκαιρη ζωή μας, ἔχει

νόημα καί ἀξία, ὡς ἓνα στάδιο ἀγώνων, ὡς ἓνα πάλαισμα λίγων χρόνων, γιά τήν κατάκτηση τῶν Οὐρανῶν καί τήν ἀποφυγή τοῦ σκοτεινοῦ ἅδη.

Ἡ χαρά τῆς Ἀναστάσεως εἶναι χαρά τῆς ἀποκατάστασης τῆς Ἀλήθειας καί τῆς στροφῆς τῆς ἀνθρωπότητας πρός Αὐτή τήν Ἀλήθεια, τόν Φορέα, τόν μοναδικό τῆς Ἀλήθειας, πού εἶναι ὁ Κύριός μας. «*Εγὼ εἰμί ἡ ὁδὸς καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωὴ*» (Ἰω. 14, 6). Καί ἐμεῖς χαιρόμεθα καί βιώνουμε τήν χαρά τοῦ φωτός τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, τοῦ Φωτός τῆς Ἀληθείας, πού καταυγάζει τό σκότος τοῦ ψεύδους, τοῦ Φωτός τῆς Αἰωνιότητος, πού δίνει δύναμη νά ξεπεράσουμε τήν προσωρινότητα καί τό ψεῦδος **τῆς παρούσης ζωῆς**, τήν ὁποία ἐμεῖς οἱ ἴδιοι **μεταβάλαμε** ἀπό **ζωή χαρᾶς, δικαιοσύνης, ἀγάπης, σέ ζωὴ ψεύδους, μίσους, ἀπάτης, φθόνου, ἀδικίας καί θανάτου**. Ὁ Θεός μᾶς ὅρισε βασιλεῖς τῆς Κτίσεως καί μεῖς καταντήσαμε νά τρῶμε ξυλοκέρατα, νά ἐκμεταλλευόμαστε τοὺς ἀδελφούς μας, νά ἀπειλεῖ ὁ ἓνας τόν ἄλλο, νά ἀνατρέφουμε ἄσχημα τὰ παιδιὰ μας, γιά νά ἐξελιχτοῦν ἴσως σέ αὐριανούς ἐγκληματίες.

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,

Ἦλθε τό Φῶς τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός, καί μέ τήν ζωὴ καί τήν διδασκαλία, τό πάθος καί κυρίως τήν Ἀνάστασή Του, ἔδωσε τό Φῶς Του σέ ὅλη τήν ἀνθρωπότητα «*γιά νά ζῆσει ὁ κόσμος*» τήν ἀληθινὴ Ζωὴ πού ἐλευθερώνει ἀπὸ μικρότητες καί ξεπεσμούς. Νά ἐνδυθοῦμε τόν καινούριο ἄνθρωπο, τόν ἀναγεννημένο μέ τὴ χάρη τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ μας. Ζοῦμε καθημερινά τήν κρίση τοῦ κόσμου, καί διακρίνουμε ἓνα διωγμό, ἄλλοτε ὑπόγειο, ἄλλοτε ἀπροκάλυπτο κατὰ τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Ἄς μάθουν ὅσοι ἐνδίδουν στά κελεύσματα σκοτεινῶν δυνάμεων ὅτι «*πῦλαι ἁδου οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς*» (Μτθ. 16, 18). Ἄς ἐννοήσουν οἱ κρατοῦντες στὴ γῆ, ὅτι πέρα ἀπὸ τήν αἰώνια ἐλπίδα πού κομίζει ἡ Ἐκκλησία, ἀσκεῖ καί ἓνα ἐποικοδομητικό ἔργο στὴν κοινωνία, ἡ εἰκόνα τῆς ὁποίας εἶναι σκοτεινὴ χωρὶς τήν Ἐκκλησία.

Εἶθε ἀδελφοί μου, τό Φῶς τῆς Ἀναστάσεως, πού γεμίζει τὰ πάντα, νά γεμίσει τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, ὥστε ὅλοι, ἐνωμένοι, ἀγαπημένοι, μετανοημένοι γιά τὰ λάθη μας, νά ψάλλουμε καί νά ζοῦμε τήν μόνη ἀληθινὴ χαρά, τὴ Χαρά τῆς Ἀναστάσεως.

Χριστὸς Ἀνέστη!

Χρόνια πολλά καί εὐλογημένα.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ ὁ Νικαίας Ἀλέξιος